



Venované Boženke

(Karlos Kolbas)

Nechcel som nič, len sa poriadne vyspať po tej opici, ale kdeže, Imro musel priniesť huby, a, - že keď si nedám tak sa urazí. Ta davaj het, ale maximálne päť. Kričím - Ozvena sprav kávu pre Imra, - a ona, že čo? - a zopakuje trikrát. Ale spraví a to si na nej cením. Šak sa vyzuj a pod ďalej, - vravím a sadám si na pohovku. Nastavím ruku a on mi odráta, sám zožerie za dve hrste, bo on limity nepozná. Ale chrumkajú, čo? - a smeje sa jak pako. Keď ti nezapíše, povedz. Mám ešte plný kešeň. V žiadnom prípade, - vravím mu, - ja musím dneska do nočnej. Akurát som si chcel dať sprchu a spokojne zaľahnúť. A navyše, ja s tým svinstvom pomaly končím, chápeš, musím sa obracať, už tri mesiace meškám s výživným na Tomáša, a je tu aj Ozvena, rozumieš, po dlhom čase mám perspektívny vzťah a nechcem si to posrať. Tak to pochop. A on nato, že hej, rozumie a dodáva, že každá baba je tak na dva roky, potom sa popsuje a treba ju vymeniť jak telefón. Pozri Imro tu ide aj o čosi iné, vieš, ešte som to nepovedal nikomu, ale Ozvena je v treťom mesiaci. Budeme mať bábätko. A posledné čo chcem, je, aby nás vyhodili z privátu. Gratulujem starý, vyskočí z pohovky a hádže sa mi kolo krku a šarpe ma jak trafený. Dobre – dobre len sa upokoj, - vravím mu, bo slintá jak doga, - tu máš na, daj si čipsy abo banán. Ozvena nesie kávu na tácke, - povie servus Imro, - a zopakuje trikrát. Potom všetci traja sedíme a pozeráme telku, Imro pije kávu, potom sa rehoce na sitkome, nás to veľmi nebaví a tak sa oblizujeme. Kým sa venujeme jeden druhému, ten zmätok rapavý nadrobí zvyšné huby do čipsov. Ani jeden z nás si to nevšimne. Keď nás už bolia jazyky, kukáme na telku, trepeme sprostosti a žereme všetko čo je na stole. Po sitkome nasleduje reklama a po nej vedomostná súťaž, ale radšej prepnem, aby sa Ozvena necítila trápne. Potom dakto zazvoní, idem otvoriť a za dverami poštár Janko, tlačí mi do ruky obálku, že doporučený list a nech dám občianku. Dávam, berem, hádžem list do priehradky na listy a utekám dole, bo dajaká baba sa skydla zo schodov a treba ju ratovať. Kričí a bedáka o poschodie nižšie. Taška s nákupom na podlahe, baba v neprirodzenej polohe, pýtam sa, či nemá dačo zlomené. Hádžem jogurty do tašky, aj párkovú klobásu a všetko ostatné, berem babu popod pazuchu a pýtam sa kde býva. Vojdeme do bytu, ona stále bedáka, potom zapne rádio Lumen a modlí sa k dajakému svätému. Vyložím jej nákup na stôl v kuchyni, chcem odísť, ale ona že nie, že ešte sa mi musí odvdčať a že či nie som hladný. Vravím, že nie, lebo sme práve s frajerkou zožrali plný lavór čipsov, a pred tým ešte segedínsky guláš. Potom mi ukazuje ZŤP preukaz, čipovú kartu na vlaky zadarmo a oltárik na kredenci. Toto bol dedo, umrel v prvej svetovej na týfus, babka na starobu, tamto je môj starý, umrel na rakovinu prostaty. Tuto som ja, ešte za mlada a ukazuje na stenu. Trochu s ňou pokecám, bo nechcem byť nezdvorilý, ale vravím jej - tetuška, nehnevajte sa, mám návštevu, musím už po svojom, keď tak vás ešte prídem pozrieť dakedy na budúci týždeň. Ona, že dobre – dobre, a dáva mi za pomoc piškóty, jablko a polkilové balenie kuracích krkov. Pozdravím, poďakujem, odchádzam. Ešte na mňa zozadu šplechne svätenej vody, čo má v mištičke za vchodovými dverami. Že pre šťastie. Vybehnem po schodoch, vo dverách sa stretnem s poštárom a vôbec mi to nedopne. Pozdraví, poďakuje, odchádza. Roztrhnem



obálku a čítam doporučený list. Prichádzam nato, že ma veľmi zdvorilo pozdravuje dajaký právnik menom Miroslav Rostok, s titulmi pred menom aj za menom, že je mu nesmierne ľúto, ale mám sa pripraviť na poťahovačky po súdoch a také podobné nepríjemné veci, lebo moja ex ma udala kvôli alimentom. Vložím list do obálky a šupnem ho k ostatným. Vojdem do obývačky a prichádzam nato, že Ozvena sa vychrápala s Imrom. Ešte na nej leží, s rozopnutým poklopcom. Hneď sa mi prizná, že si to rozdala aj s poštárom - a zopakuje trikrát. No, aspoň je úprimná a neklame, a to si na nej cením asi zo všetkého najviac. Prepol som program, bo išla tá stupidná relácia o tlupe idiotov na lazoch a to ja nemusím. Každý jeden prd okomentujú, niet toho, kto môže za nepodojenú kravu a skapatú ovcu. Potom som vošiel do kuchyne a odložil kuracie krky do chladničky. Piškóty som nasypal do misky a zalial jogurtovým mliekom. Reku, nech sa mi pekne rozmočia, že budem mať na večeru. Jablko skončilo v koši, lebo bolo nahnité. Bol som niekde medzi kuchyňou a hajzlom, keď huby začali šlapať. Obsah misky skončil na stene, a ja na linoleu. A potom to už išlo iba z kopca. Záchvaty katatonického zúfalstva sa v pravidelných intervaloch striedali so stavmi neopísateľného euforického šťastia, čas pre mňa stratil akýkoľvek význam a strop hýril pestrými dúhovými farbami. Tancujúce predmety, zvláštne tvory, - prehistorické, futuristické, všetko dynamické, rýchle. Ozvena sa krčila v kúte obývačky a plakala, lebo to bol jej prvý kontakt s neurotoxínom. Jej slepačí mozoček nedokázal spracovať množstvo nových podnetov, a tak jednoducho vypol. Jej telesná schránka sa zmenila na kus beztvareho mäsa, čo sa zúfalo snažil vypudíť cudzorodú látku, pomocou telesných tekutín a podobného svinstva. Bol na ňu žalostný pohľad. Pozoroval som všetko z pozície mŕtveho chrobáka, a presne tak som sa aj cítil. Ako bystruška otočená na vypuklom pancieri, čo sa neustále točí dokola, a všetky tie prebytočné končatiny sú jej dobré iba nato, aby čo najrýchlejšie minula energetické rezervy a skapala. Imro reval ako besné zviera, hádzal sa o matrac v spálni, potom skákal po pohovke v obývačke, až čosi zaprašťalo a on sa zosypal na konferenčný stolík, plný mištičiek a tanierov. Napokon sa rozhodol, že vyskočí z balkóna rovno na topoľ oproti, lenže minul priveľa energie a našťastie sa mu nepodarilo preskočiť zábradlie. Chvíľu oddychoval na pohovke, hltal rozpučené grepy plné črepov, a potom zase behal po byte a ziapal. Keď ma preskakoval, mal pri uchu telefón, a reval do slúchadla dačo v tom zmysle, že v Kauflande je bomba. Potom vyletel z baraku ako namydlený blesk, rozbehol sa dakde do poľa za mestom, a už sme ho nikdy nenašli. Ozvena sa zbláznila a skončila na psychiatrii. Malá Boženka sa narodila o šesť mesiacov neskôr a navzdory všetkému to prežila. V súčasnosti žije v detskom resocializačnom centre Čistý deň, v Galante. Vodí sa jej dobre a nič jej tam nechýba. Ja som sa po tom všetkom zabalil do deky a konečne sa mi podarilo zaspať.

Email: info@pplitklub.sk, web: <https://www.pplitklub.sk>

Všetky práva vyhradené. Akúkoľvek časť textu nie je možné použiť alebo akýmkoľvek spôsobom ďalej šíriť bez písomného súhlasu autora.